

A „kis” Napóleon Franciaországa (Atlasz 24/a)

1. Bonaparte Lajos útja a hatalomig

- I. Napóleon unokaöccse volt, gyermekként Svájcban élt száműzetésben
- 1831 – forradalmár volt Itáliában (megjelölt foglalkozása: összeesküvő)
- 1832 – meghalt II. Napóleon „a Sasfők”(ezzel ő lett a rangidős Bonaparte)
- 1836, 1840 – államcsínyek – előbbiért letartóztatták, utóbbiért várfogságra ítélték (1846-ban munkásnak öltözve, sikeresen megszökött, Londonba távozott)
- 1848 – akik a nemzetgyűlésben csalódtak, köztársasági elnökké választották (főbb támogatói voltak: a polgárkirályság hívei, munkások egy része, parasztság)
- 1851 – feloszlotta a nemzetgyűlést, 1852 – császár lett „a lumpenherceg”
(államcsínnyel, választójogi „harcosként”)

2. III. Napóleon császár belpolitikája

- új alkotmány hozott létre, kialakult a bonapartizmus (korlátlan császári hatalom, többször alkalmazott népszavazás)
- modern fővárossá tette Párizst (vízvezetékrendszer, csatornahálózat)
- ösztönözte az ipar és tudomány fejlődését
- eredményes gazdaságpolitikát folytatott → fellendülés (megerősödött a francia kapitalizmus – tőkés piacgazdaság)
- kezdeményezte a Szuezi-csatorna megépítését

3. III. Napóleon császár külpolitikája

- titkos szerződést kötött Piemonttal, Ausztria ellen (1856)
(casus belli: háborút kiváltó provokáció)
- a támogatásért cserébe Savoya és Nizza megszerzése (1859)
 - a, szövetséges győzelmek Magentánál, Solferinónál
 - b, villafrancai fegyverszünet, zürichi béke Ferenc Józseffel
- gyarmati politika a poroszok elleni háborúig (1870)
 - a, poroszok sedani győzelme, a császár fogságba esett
 - b, hadisarc fizetése, Elzász-Lotaringia elvesztése
 - c, Párizsban felszámolták a császárságot
- betegen Angliába távozott, ahol 1873-ban meghalt